

сятъ за храна, какъ да се гуркатъ въ водата, какъ да ходятъ и т. н.

Привечеръ по рѣката се появи и друга челядь патици.

Стана шумно и весело на рѣката; патицитѣ си приказваха една друга, патенцата се гонѣха и гуркаха изъ водата. А понеже не бѣха хищни, тѣ дълго врѣме си живѣха задружно. Така тѣ се научиха, че подъ крилата имъ има жлеза съ масъ, че трѣбва сегизъ-тогизъ да си пѣхатъ човката подъ крилото и отъ жлезата ще изкочи масъ, съ която да си мажатъ перата. А това е необходимо, защото така водата нѣма да прониква до кожата имъ и тѣ нѣма да настинатъ. Това всички заведнажъ неможаха да разбератъ, но по-голѣмитѣ и по-умнитѣ като разбраха, тѣ разказаха на другитѣ.

VI.

Тѣ се научиха, че на есень ще отлетятъ нѣкъдѣ далечъ на югъ.

Научиха и враговетѣ си, но все още не се отдѣляха отъ майка си.

И кѣтчето, което патицитѣ си бѣха избрали, бѣ много щастливо. Дали защото бѣше много засѣнено, или защото мѣстото бѣше доста обширно, та свободно се ширѣха всички патици. И нито единъ врагъ не доближаваше къмъ тѣхъ: нито лисица, ни кой.

Единъ хубавъ слънчевъ день, когато патицитѣ се грѣеха на слънце, чуха силенъ лай. Слѣдъ малко се чу и вистрѣлъ — единъ, че другъ, трети, а слѣдъ това и кучетата почнаха по-силно да лаятъ. Нашата патица се спуствна въ камъша а патенцата прибра подъ крилѣтѣ си.

А стрѣлбата се по-силно и по-силно се чува.

— Ще дойде редъ и за насъ, — си мисли патицата: — ще се простимъ за винаги съ този хубавъ свѣтъ! Поне да бѣхъ израстла и възпигала дѣцата си, а то сирачета ще останатъ въ чужди рѣцѣ!... си мисли патицата и трепери цѣла отъ страхъ.